

«Orange love»

Автори сценарію — Алан Бадоев, Олена Кржечевська

Режисер — Алан Бадоев

Оператор — Ярослав Пілунський

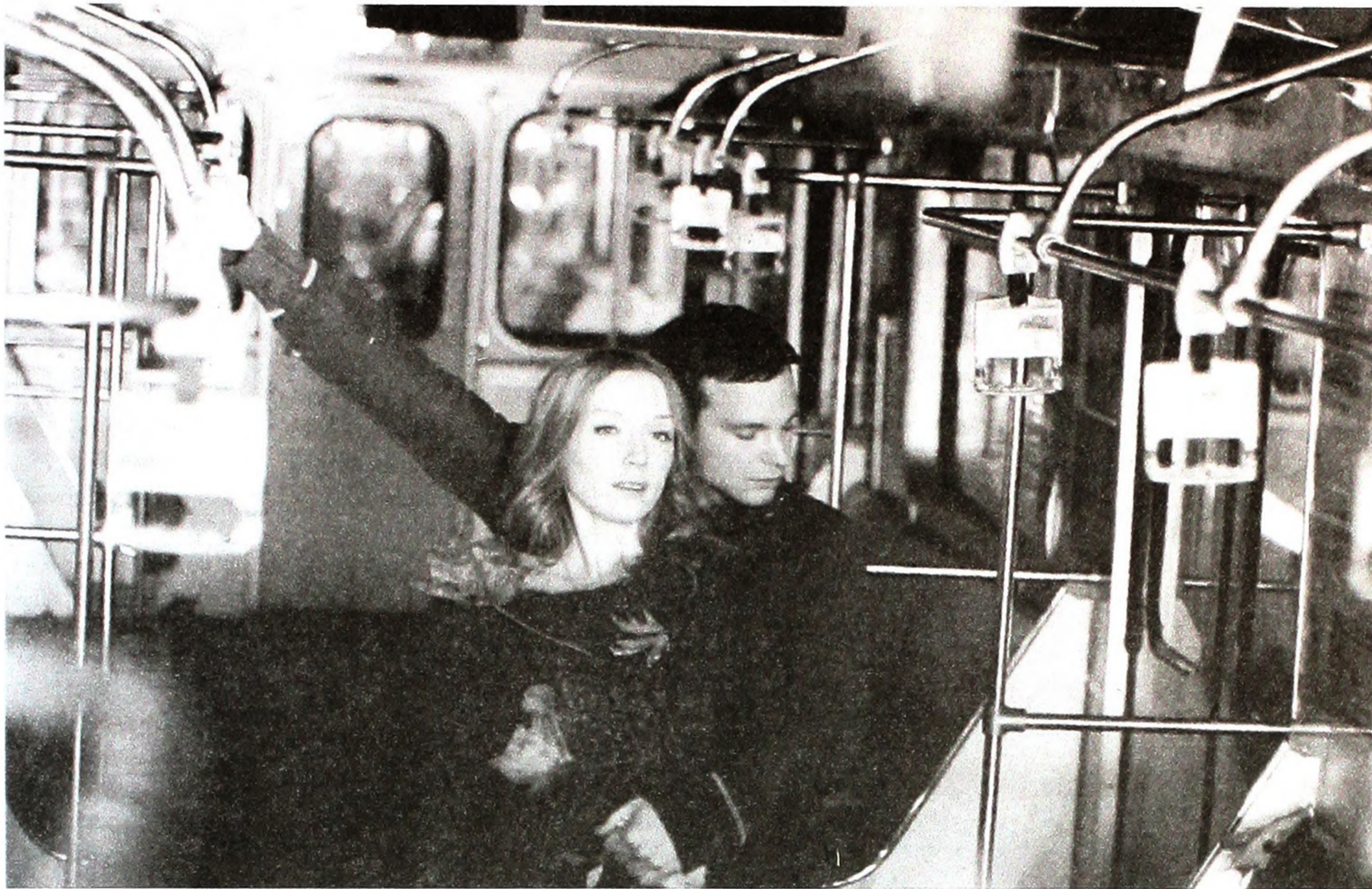
Композитор — Володимир Хорунжий

В ролях — Олексій Чадов, Ольга Макеєва

Продюсери — Володимир Хорунжий, Аліна Панова

Виробництво — Кінокомпанія «Orange love»

та «CineCiti Productions». 2006.

«Orange love» як лабораторний досвід

Вони прийшли. Ті, хто близько десяти років, молодих років віддали телебаченню, аби забезпечити себе найнеобхіднішим і жити не гірше за інших. А ще вони стали заручниками ТБ, аби заробити кошти для самостійного, незалежного прориву у велике кіно. З власною ідеєю, власною історією, власним кінематографічним почерком. Саме до таких і належать творці фільму «Orange love» Алан Бадоев, випускник Київського університету культури, та Ярослав Пілунський, випускник кінофакультету театрального університету ім. Карпенка-Карого.

Безперервний конвеєр кліпів і реклами загартував їх, привчив до праці й при цьому не знищив творчих амбіцій. Повсякденна робота над кліпами натренувала оператора, здатного доводити зміну зображення до віртуозності, коли кожна доля секунди несе візуальне навантаження. Таку інтенсивність можна вітати.

Але телебачення і сформувало їх. У тому сенсі, що стерло відчуття відмінності між телебаченням і кіно. І в цьому випадку вини їхньої тут немає, адже ТБ сьогодні стало пасткою, автори просто цього не усвідомлюють. Річ у тім, що його в олігархічній країні утримують олігархи. Маючи фінансову підтримку й маючи засіб для прибутків (реклама), ТБ почало диктувати власні цінності. В силу цього, а та-

кож завдяки своїй оперативності й можливості впливу на масову свідомість воно стало домінуючим у культурному просторі, хоча наповнення його — це переважно деформована, неякісна (навіть на рівні масової) культура. Кіно і ширше — культура як простір державних, національних інтересів виявились незатребуваними. В силу власної слабкості держава позбавила власну культуру (в тому числі кіно) підтримки. Таким чином, ті цінності, якими пишається будь-яка країна світу, в Україні відсунуті на другий план. Така ситуація не могла не сформувати пріоритетів молодого покоління кінематографістів, які, долучившись до згаданого конвеєра телебачення, шукають компромісів, аби не дуже випадати з тих цінностей, які «ходові» на вітчизняному ТБ.

Дебютний повнометражний фільм «Orange love» режисера Бадоева та оператора Пілунського є віддзеркаленням цієї сумної ситуації: роботу навіть важко віднести до кіно, настільки багато в ній від телевізійного продукту.

Однак автори натхненно заявили про свій прихід у велике кіно ще попередньою рекламою, ще до прокату пустили фільм по локальних МКФ («Кіно-Ялта», «Кіношок», «Молодість») і навіть одержали одну із нагород «Кіношоку». І це не випадково, адже у фільм вкла-

дено немало зусиль, насамперед операторських, акторських. Операторська робота домінує над сценарієм і над режисурою.

У фільмі з претензійною англійською назвою сюжет на більше, як на фільм короткометражний, не тягне. Нам запропонували історію кохання юнака і дівчини. Але річ у тім, що історії як такої немає. У Відсутність її не дозволяє проявитись режисурі, в результаті все це компенсується операторською віртуозністю, що виросла із кліпмейкерства.

Хто вони, ці двоє закоханих, для авторів особливого значення не має, хоча професії побіжно окреслені: вона — студентка консерваторії, майбутня віолончелістка, він — фотограф. Вона розмовляє по-українськи, він — по-російськи. І вони хочуть знайти помешкання, аби разом насолоджувались коханням і не розлучатися ні на мить. Це власне і все, що ми дізналися про героїв.

Саме тому, що автори не цікавляться власними героями, їхньою внутрішньою історією, зрештою характерами, не цікавляться середовищем, соціальним контекстом, в якому розгортається дія, перед нами постав просто лабораторний дослід. Режисер і оператор поміщають своїх героїв в умови сконструйованої схеми і спостерігають за їхньою поведінкою. При цьому акторів Олексію Чадову вдається ще й бути природним у вияві почуттів свого героя.

У чому ж полягає лабораторний дослід? Автори змусили своїх героїв упасти в шалену закоханість, акторів — зосередитись на педалюванні цієї закоханості, повсякчас доводячи очевидне. Герої не зводять одне з одного очей, постійно злягаються, щоб через короткий час знову пасти одне одного очима й віддаватися

пристрасті. Любов без меж, без обов'язків перед іншими виявами життя (робота, навчання, синівські обов'язки тощо).

Таку любов може знівечити тільки щось неймовірне. І це стається. Тим неймовірним стає СНІД! Хоча й фіктивний, зате обоє падають його жертвами по-справжньому. Бо кохають одне одного — і для героя Чадова звістка про те, що його кохана віл-інфікована, не стає перешкодою. І що характерно: замість шукати порятунку, тобто лікування, герой заражає себе, щоб вона його не прогнала, бо «я такий, як і ти», — пояснює він дівчині. Тобто для справжнього кохання СНІД не перешкода: така мораль «сей басни». Взаємно інфікувавшись, вони отримують чергове повідомлення з лабораторії, що попередній діагноз дівчини є помилкою...

Внаслідок ігнорування соціуму, фільм безлюдний. Щоправда, тільки в якийсь момент їхньої ізоляції з вулиці починає доноситись шум і не просто шум, а шум часів «помаранчевої революції». Проте героям зась: їм не можна нікуди виходити, бо такі умови поставив власник помешкання, пускаючи їх на проживання. Акцент на помешканні, занедбаному інтер'єрі, з якого оператор «витягає» неймовірне: ставиться з великою увагою до кожного предмету побуту, до кожної деталі. Ізолювавши своїх героїв, позбавивши їх контакту зі світом, автори тим самим ізолювали й себе. Тому що цей лабораторний дослід без подиху життя може зацікавити хіба що фанів саме таких «шокуючих» експериментів. Але попри старання авторів шокувати неймовірною колізією, навіть неозброєним оком видно її надуманість і штучність.

Нехай не сприймуть автори це як повчання, але без якісного повноцінного сценарію успіху в кіно (насамперед глядацького) не буває.

Лариса Іванишина

Рефлексії довкола двох фільмів

Може здаватися, що 2006 року крига українського кінематографа скресла. Ще в березні відбулися прем'єри двох стрічок «Помаранчеве небо» та «Прорвемось!». Але що за тою кригою? Над «Прорвемось!» працювало одразу б сценаристів, та, мабуть, у семи няньок... Фільм вийшов схематизований, з невиразними, неприродними героями, без щирих почуттів, емоцій. «ПРЕ продакшн» разом із рекламною агенцією «Вавилон» ще за рік до прем'єри організували нестандартну і гучну систему просування брендів «ПРЕ» і «перший український блокбастер» — низку «народних» конкурсів і акцій: «Народний актор», «Народний сценарій», «Народний саундтрек»! Маємо приклад своєрідної масовізації ще за рік до народження фільму. Але з такою стратегією очікування впливають цілком прогнозовані. З виходом на екран у «Прорвемось!» розчарувалися всі. Обидва фільми претензійно зараховують себе до блокбастерів. Як кіноглядач, можу сказати, що сюжети стрічок скамстролено з різних «вічних», мандрівних мотивів, які блукають у кінематографі різних країн світу. Дуже чітко це, зокрема, можна помітити в «українському бойовику» «Прорвемось!». До того ж сюжетна лінія не продумана, маємо бовтанку, сценарний напівфабрикатний мікс.

Бракує пригодницького духу, на який претендує «ПРЕ продакшн» та режисер фільму Іван Кравчишин. Немає акторської неповторності, нешаблонності та креативності. Можемо казати лише про намір маскультового кіно. Quo vadis?

Від обох фільмів віє штучність. Гасло стрічки «Помаранчеве небо» «Революція — це любов» привертає увагу. Але чому у фільмі, що позиціонує себе як нове покоління кінопродукції, використовують лозунги (тепер є модне слово «слогани»!) старої епохи?

Продюсери претензійно стверджували, що фільми — на 100% українські. Та знову-таки, якщо вірити режисерам, то в Києві під час Помаранчевої революції всі спілкувалися російською. Головну роль у «Помаранчевому небі» зіграв Олександр Лимарьов (відомий із російського фільму «Солдати»), наче в Україні немає гідних акторів, котрі могли б відчувати «помаранчеву суть» фільму.

«Помаранчеве небо» пройшло без наднаціонального промо. Як наслідок, фільм сприймали адекватніше.

Що ж, нехай ці фільми будуть «меседжами до українського бізнесу». З чогось таки треба починати, але робити кіно потрібно виважено і професійно.

Дмитро Дроздовський